

Sygn. akt II KO 62/21

ZARZĄDZENIE

Dnia 3 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

zarządza:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 marca 2017 r., sygn. akt XVIII K [...].

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo J. W., oznaczone jako wniosek o wznowienie postępowania. Z uwagi na treść tego pisma, potraktować je należało – w myśl art. 9 § 2 k.p.k. – jako wniosek sygnalizujący wystąpienie podstawy do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], gdyż podnoszona w nim okoliczność – uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może stanowić podstawę wznowienia tylko z urzędu.

Analiza akt sprawy oraz podjęte czynności sprawdzające nie potwierdzają, aby wymieniony wyżej wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] był dotknięty sygnalizowanym uchybieniem – tj. nienależytą obsadą sądu, wynikającą z braku delegacji do orzekania przez sędziego Sądu Okręgowego w W. - G. M..

Jak wynika z akt sprawy II AKa [...], sprawa ta została przydzielona sędziemu G. M. jako sędziemu sprawozdawcy w dniu 27 grudnia 2017 r. (zarządzenie Przewodniczącego Wydziału k. 9187), a więc w czasie, gdy był

delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. W dniu 24 czerwca 2017 r. delegacji takiej, na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, udzielił mu na okres od dnia 1 lipca 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. Minister Sprawiedliwości.

Zgodnie z przepisem art. 47b § 4 wymienionej ustawy zmiana miejsca służbowego sędziego lub delegowanie do innego sądu oraz zakończenie delegowania nie stanowi przeszkody do podejmowania czynności w sprawach przydzielonych w dotychczasowym miejscu służbowym albo miejscu pełnienia służby, aż do ich zakończenia. Oznacza to, że biorąc udział w rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r. sprawy II AKa [...], dotyczącej m.in. J. W. i wydaniu wyroku, sędzia G. M. był uprawniony do orzekania w tej sprawie.

Niezależnie od tego, z uzyskanego z Sądu Apelacyjnego w [...] aktu delegacji wynika, że sędzia G. M. został w dniu 27 lutego 2018 r., na podstawie art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, delegowany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] do pełnienia obowiązków w dniu 6 kwietnia 2018 r., w II wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w [...].

Na koniec, w związku z wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku z dnia 16 listopada 2021 r. (wielka izba), w którym Trybunał orzekł, iż „ Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego do sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło ono na czas określony, czy na czas nieokreślony” zauważyć trzeba, iż treść wymienionego. orzeczenia nie daje podstaw do postrzegania sytuacji, której dotyczy niniejsze zarządzenie w kategoriach zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Jak wskazuje się w

orzecznictwie Sądu Najwyższego, odwołującym się w tym zakresie do orzecznictwa TSUE (wyrok TSUE (Wielka Izba) z dnia 24 października 2018 r. w sprawie C – 234/17 i powołane tam judykaty tego organu) „Trybunał wyraża pogląd, że prawo Unii Europejskiej nie zobowiązuje sądu danego Państwa członkowskiego do zaprzestania stosowania krajowych zasad proceduralnych, nadających powagę rzeczy osądzonej danemu orzeczeniu, nawet jeśli umożliwiłoby to usunięcie sytuacji w porządku krajowym, która jest niezgodna z prawem. Tym samym prawo Unii Europejskiej nie wymaga, aby w celu uwzględnienia wykładni określonego przepisu tego prawa, przyjętej przez Trybunał po wydaniu orzeczenia posiadającego powagę rzeczy osądzonej, sąd krajowy był co do zasady zobowiązany do zmiany prawomocnego orzeczenia” (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., II KK 379/20). Wskazany wyżej wyrok TSUE z dnia 16 listopada 2021 r. nie daje zatem podstaw do wzruszenia, prawomocnego przed tą datą, orzeczenia wydanego przez sąd, w którego składzie zasiadał sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości, na podstawie zakwestionowanych w tym orzeczeniu przepisów krajowych.

Z uwagi na charakter postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania z urzędu bezprzedmiotowymi były dołączone do wniosku sygnalizacyjnego wnioski o zwolnienie z kosztów postępowania wznowieniowego i wyznaczenie obrońcy z urzędu.